

Vrede, vreugde, lof

“Moge nu de God van de hoop u vervullen met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat u overvloedig bent in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest.”

Romeinen 15:13

1. de weg van het heil
2. de kennis van het heil
3. de vreugde van het heil

Het zou niet nodig moeten zijn om er elkaar aan te moeten herinneren, dat wij een gelukkig christendom moeten laten zien. Het is zo voor de hand liggend. En toch schijnen wij dat voortdurend te vergeten. We zijn zeer bang in dat opzicht. Wij bewaren om het zo te zeggen, onze vreugde voor later, alsof we daar niet van durven genieten op aarde, alsof we niet al de echte en enige vreugde kenden. Dat komt, omdat ons hart zich door uiterlijke omstandigheden laat beïnvloeden, zodat ons leven meer de omstandigheden weerkaatst, dan de vreugde van Christus.

Nu kunnen de omstandigheden overstelpend zijn. Zij kunnen in elk geval moeilijk zijn voor de getrouwe. De Heer zegt tot de Zijnen voor Hij ze verlaat: *“In de wereld hebt u verdrukking”* (Joh. 16:33) In vers 22 had Hij hun gesproken over een blijdschap die niemand zou kunnen wegnemen. De apostel heeft geweten wat het is, bedroefd te worden, dat men “uitermate bezwaard” of “bovenmate belast” is. Maar als grijsaard en gevangene, verdrukt van alle kanten, huilend zelfs, horen we hem tot zijn geliefde Filippiërs zeggen: *“Verblijdt u in de Heer.”* Zij hadden hem gekend, als diegene, die midden in de nacht in de gevangenis kon zingen, gebonden in een blok, met bebloede rug. En nu hoorden zij hem, die hun eraan herinnert uit een andere en verre gevangenis zeggen: *“Verblijdt u altijd in de Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijdt u!”* (Fil. 4:4) Dat is het gevolg van zijn lange ervaring, dat hij daar uitdrukt. Hij heeft zijn Meester gediend. Hij heeft voor Hem geleden. Wat heeft hij op die weg vol beproevingen gevonden? De vreugde!

Dat is dezelfde liefde van de discipelen, die, op de avond van de opstandingdag, de Heer zagen. In Joh.16:33 had Hij tegen hen gezegd: *“hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.”* En op die avond staat hun Heer als overwinnaar voor hen.

“Vrede zij u” zegt Hij tegen hen. “De discipelen verblijdden zich toen zij de Heer zagen.” Dat is de vreugde, gebouwd op de vrede, een solide fundament. Deze beide dingen gaan samen. Vreugde kan niet

gevonden worden buiten de tegenwoordigheid van de Heer, door ons verwerkelijkt op aarde in onze ziel. En de vrede, die Hij geeft, kan niet anders dan vrolijk zijn. Het geheim van allebei te kennen, is het gebed.

Wanneer hij voor de Filippiërs herhaald heeft, dat zij zich zouden verblijden, vermaant Paulus hen om zich over geen ding bezorgd te maken, maar alles, door gebed en smeking met dankzegging, hun verlangens bekend te worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zou hun harten en hun gedachten bewaren in Christus Jezus.

Maar deze vreugde en deze vrede zijn eveneens onscheidbaar van de lof. Het gebed, waardoor het hart in vrede wordt bewaard, wordt vergezeld van de lof.

“Is iemand welgemoed? Laat hij lofzingen.” (Jak. 5:13) Dat zou ons voortdurend deel moeten zijn, nietwaar? *“Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden.”* (Hebr. 13:14) Als wij het gevoel hebben van de liefde, waarmee wij geliefd worden en van de grootheid van het werk, dat voor ons volbracht is, zal dat niet met de vrede, ook de vreugde en de lof tezamen voortbrengen? De lof is de uitdrukking van dat diepe gevoel. Het is een behoefte van het hart. Het is ook een getuigenis. Het is het deel van hen, die al in het geluk van de hemel zijn ingegaan, door het geloof, in het huis van de gelukzalige God ¹. Op weg naar de “lieflijke woningen” van Psalm 84, zegt de pelgrim: *“Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welke hart de gebaande wegen zijn.”* Maar de pelgrim heeft Sion voor zich en nadat hij heeft gezegd: *“Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadiglijk.”*

Wij hebben dikwijls een somber christendom, alsof het spijt en bitterheid heeft opgeleverd. Zeker, de vreugde moet niet luidruchtig zijn. Een luidruchtige vreugde is dikwijls, zo niet altijd, een kunstmatige vreugde. In elk geval een tijdelijke opwindende, de vreugde van een hart, dat zichzelf niet kent of niet op zichzelf past. Het levert meer zelfvoldoening op dan het genieten van de liefde van de Heer. Het is ook een zaak die door

¹ (1 Tim. 1:11)

uiterlijke omstandigheden wordt bepaald.² Het is de vreugde van de most en overvloedig koren uit Psalm 4:8³ Maar als die ontbreken, wat dan? “De vreugde in het hart gegeven,” is van een andere kwaliteit. De beken, waaraan de boom gedijt, zijn geen bruisende beken, maar vredige en constante stromen. De bron moet diep zijn, zodat ze niet uitdrogen. Maar als ze echt is, kan ze dan nog weggaan? Zelfs als men gaat wenen met de wenenden, zou de diepe onveranderlijke vreugde gevoeld moeten worden. Paulus weende over hen, die in Filippi niet goed wandelden, maar tegelijkertijd zei hij: “*Verblijd u.*” En over zichzelf zei hij: “*en daarin verblijd ik mij, ja, zal ik mij ook verblijden.*” (Fil. 1:18)

Als men zegt, dat men zich niet kan verblijden, dan betekent dat, dat de hoop ontbreekt. Dat het gewicht van de omstandigheden de vreugde wegneemt. Dat wil zeggen dat de Heer niet waard is geprezen te worden. De vreugde van de lof is een ernstige vreugde, de echte innerlijke vreugde. Zij wordt vanzelf openbaar, als de gemeenschap genoten wordt, als men het heiligdom ingaat. (1 Joh. 1:3,4; 1 Thes. 5:16,17)

De vergelijking op dit punt tussen Hebreëen en Efeze is merkwaardig. In Efeze wordt de christen gezien in de hemelse gewesten. Daar is zijn plaats. In Christus is hij daar al ingegaan. Hij is gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus. De lof welt vanzelf op voor alle dingen. Ze is er vanaf het begin van de brief. “*Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus...*” En de hele brief geeft aanleiding tot die lof, die onophoudelijk verschijnt. (Ef. 3:14 e.v.v.)

In Hebreëen worden de gelovigen op aarde gezien. In beproeving, oefeningen, zwakheden. De Hebreëers verloren na een tijd van trouw, het voorwerp van hun hoop uit het oog. Ze keken naar de aarde. Werden moe van de strijd en de loopbaan en hadden het genot van de hemelse dingen verloren. Men moest in hen de hoop verlevendigen en hun Christus weer opnieuw voorstellen. Er moest tegen hen gezegd worden: “Ga in de hemelse gewesten, daar is uw deel.” Wij vinden daar dan ook eigenlijk geen lof. Zeker, er wordt gesproken van Hem, die in het midden van de Gemeente God lofzingt, maar de gelovigen worden uitgenodigd, op indringende wijze vermaand, in het laatste hoofdstuk, met deze lof in te stemmen, de vrucht van de lippen die God aangenaam is. Zijzelf loofden niet, bleven buiten, zij gingen niet in het heiligdom.

Is het dan mogelijk onophoudelijk te loven met een gelukkig hart, als wij op aarde strijd en beproeving

² Denk aan: muziek en dans die steeds meer worden toegepast om de dienst aantrekkelijk te maken. Het is dan meer een zaak van menselijk kunnen dan een zaak van het hart.

³ “Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd, als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn.”

voelen? Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen, wordt tegen ons gezegd. In Petrus, waar de christen wordt gezien als een beproefde pelgrim op aarde, is hij tegelijk iemand, die zich verheugt met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, die, hoewel hij Jezus niet gezien heeft, Hem liefheeft.⁴ Vanaf het begin vinden we hier ook dezelfde loftoon, die voorafgaat aan de wonderbare geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Efeze: “*Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.*” (1 Petr. 1:3) Het is voldoende om er aan te herinneren, dat dezelfde uitdrukking wordt gevonden aan het begin van de tweede Korinthe brief, waar de apostel al gelijk moet verklaren, dat hij getroffen is door de grote droefheid over zijn kinderen in het geloof en overstelp is door vervolgingen.

Deze dingen zijn belangrijk om te overdenken. Zij betekenen, dat de omstandigheden, die wij moeten doormaken, niet in staat zijn ons de vreugde van de lof te ontnemen, maar dat doet wel het gebrek aan gemeenschap. Het gaat om onze geestelijke toestand. Van binnenuit en niet van buitenaf, komt de droefheid van het hart. De beproeving, die over de trouwe christen komt, hoe moeilijk die ook kan zijn, droogt nooit de bron op van de vreedzame en diepe vreugde. Integendeel in al deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars. (Rom. 8:33) Al trekken zij door een dal van balsemstruiken, maken zij het tot een oord van bronnen. (Ps. 84:7) Hebben we het nooit ondervonden, dat wij pas echt ongelukkig zijn, als we in ons iets wat verboden is vasthouden, als onze ziel niet van Christus kan genieten en moet uitroepen: “*Geef mij weder de vreugde Uws heils;*” (Ps. 51:14) En is het geen genade, dat de Heer niet toestaat, dat ons hart voldaan kan zijn buiten Hem? Laten we deze geestelijke thermometer van de gemeenschap in de gaten houden.

Dat zijn bekende waarheden, maar ze zouden meer hun uitwerking moeten hebben in ons praktisch leven! Wij moeten meer de onderwijzing van Psalm 84 overdenken. De Psalm van de welgelukzaligen. “*Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen,*” dat is de hoop. De steun van het geloof, dat zich nu al voedt met wat zijn eeuwig deel zal zijn. En wat is tegelijkertijd het onderwerp en de vrucht van deze vreugde? Onophoudelijke lof. “*Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn.*” Dat is de kracht voor de weg. En het zijn de gelukkige paden van de gemeenschap, die verwerklijkt wordt, de weg bereid voor de Heer in het hart van de getrouwe. Tenslotte: “*welgelukzalig is de mens, die op U vertrouwt*” dat is de gelukkige afhankelijkheid in het genot van een liefde, die alle vrees uitbant.

Iemand (GvW in Glanieres⁵) heeft in woorden uitgedrukt die heel erg actueel zijn: “Hoe komt het, dat er zo weinig lof is? Omdat er zo weinig waardering is

⁴ 1 Petr. :8

⁵ opm. jps: “was niet erg duidelijk geschreven”

van Christus en van Zijn werk en van de kracht van het bloed, dat ons gereinigt heeft en ons een plaats gegeven heeft in Hem in de hemelse gewesten.”

En ook van dezelfde schrijver: “Er is niets te vergelijken bij de bezielende kracht van de lof om het hart te bevrijden van alle ketenen en banden van de wereld.....” Wat is er geworden van de onuitsprekelijke vreugde van de eerste christenen? Hoe komt het, dat de christenen van tegenwoordig, die zo weinig hebben? Dat komt, omdat zij de eerste Adam niet losgelaten

hebben om zich te hechten aan de laatste Adam. Omdat ze niet geleerd hebben te wandelen, zoals de eerste christenen gewandeld hebben. Zijn we ons niet bewust van een behoefte van de werking van de Heilige Geest. Van een behoefte om te wandelen met een ziel, die vervuld is met de hemel? Weten we niet, dat alles wat van ons is, een harde rots is, die doorbroken moet worden door wat van Christus is, opdat het eigen ik verdwijnt?

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1931-63](#)

Titel: Paix, joie, louange